

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА  
ФИДОСИЕВА  
ДНЕС**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Днес цъфтят паяжините. Този цъфтеж е само един следобед в годината. В най-студената октомврийска сутрин те се късат с безшумен пукот, натежали от първата есенна слана. До обяд изсъхват, а след обяд почват да цъфтят. Тръгват на прелет. Носят се из въздуха. Разнищват се. Пак се събират по върховете на дърветата. Разказват се една на друга. Блестят на яркото слънце. Танцуват. Дори птиците са спрели да летят.

Седя и ги гледам. Искам да хукна и да се увия в тях, да усетя миризмата на отиващото си лято, на отиващата си болка.

Паяжини на вятъра. Те правят видими пръстите на вятъра, нежни, сребристи, меки, прозрачни. Бавно.

На къде са тръгнали. Накъде.

Припукват паяжините безшумно като единични изстрели от цевите на вятъра. Колко тънки са нишките им, а колко здраво се държат в лятото. Сега, точно сега, в края на жегите, предвкусили необичайната влага във въздуха, натежали от ситните капчици медена роса, те наедряват в шепите си и припуват, откъсвайки нишките на копринените си блузи от гърдите на дърветата. Нощен паяжинен цъфтеж. Шум от разпукване. Вдигам очи и виждам как вятъра с нежните си пръсти докосва едва едва струните им, сякаш свири на арфа, а те...

О, те въздъхват тихо тихо и разцъфват. После тръгват на някъде, безвъпросително, просто тръгват, и нито една не поглежда назад, защото когато цъфтят паяжините го правят без съмнения.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.